

BAANTJER

De Cock en moord op stand

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

De Cock en moord op stand

door Peter Römer

De Fontein

1

Stervenskoud.

Zo noemde zijn vader het weer als in de ochtend de ijsbloemen op de ramen stonden en de kleine potkachel in de voorkamer hun huisje nauwelijks kon verwarmen. En stervenskoud was het. Koning Winter hield het land al een week in zijn ijzige greep en in de binnenstad waren de grachten nog net niet dichtgevroren. Heerlijk weer om eropuit te gaan, ware het niet dat een straffe oostenwind dwars door de dikste winterjassen sneed. Rechercheur Jurre de Cock was blij met de centrale verwarming in het politiebureau aan de Warmoesstraat, al werkte het getik in de radiatoren op den duur op zijn zenuwen. Hij stond voor het raam achter zijn bureau, de handen gevouwen op zijn rug, en keek naar de Heintje Hoeksteeg, die beneden hem lag. De oude steeg, normaal gesproken bevolkt door een bonte stoet van mensen, was nu het domein van oude kranten en een enkele koffiebeker die door de felle wind langs de huizen werden gejaagd. Niemand waagde zich met dit weer naar buiten en gelijk hadden ze, bedacht de grijze rechercheur, die nu al opzag tegen de reis terug naar huis aan het einde van de dag.

‘Goeddag, wat een kou!’ Stampvoetend kwam Dick Vleder de recherechekamer binnenlopen. Hij legde zijn handen

op de verwarming en slaakte een diepe zucht. Op zijn hoofd had hij een bonte gebreide muts en om zijn nek hingen twee schaatsen.

‘Wat heb jij om je nek hangen?’ vroeg De Cock.

‘Schaatsen.’

‘Ben je naar hier komen schaatsen?’

‘Ha ha, leuk,’ reageerde Vledder humorloos. Hij wreef in zijn handen en legde ze weer op de radiator. ‘Ik ben op de fiets. Mijn handen zijn er zowat af gevoren. Maar vanmiddag ga ik schaatsen, ja!’

‘Zijn de grachten al dicht dan?’

‘Ik ga naar Noord, daar zijn de slootjes bevroren. Ik ga met onze nieuwe collega.’

Die laatste opmerking kwam tussen neus en lippen door en bleef even in de ruimte hangen.

‘Nieuwe collega?’ vroeg Keizer uiteindelijk.

‘Hebben jullie het niet gelezen? Het stond op de mail.’

De Cock bromde onaangenaam verrast. ‘Ik weet hier helemaal niets van.’

‘Jij leest je mail niet.’

‘Is een telefoontje te veel gevraagd?’ Vledder keek hem amuseerd aan, maar De Cock zag er de humor niet van in. ‘Er is werk genoeg en elke politiemans erbij is winst, maar ik word toch graag op de hoogte gehouden. Maar jij kent hem dus?’

‘Wie?’

‘Die nieuwe, met wie je vanmiddag gaat schaatsen.’

‘Als er niets tussendoor komt,’ merkte Keizer fijntjes op en net op dat moment ging de telefoon op het bureau van De Cock. ‘Dat bedoel ik.’

De Cock nam op, luisterde even en fronste zijn wenkbrauwen. ‘Begrepen, dank je wel.’ Hij hing weer op.

‘De meldkamer?’

De Cock knikte. ‘Er is een melding op de Dam. Er ligt een dode man bij het paleis.’

Vledder rolde met zijn ogen. ‘Laten we hopen dat hij binnen ligt!’

De Cock en Vledder worstelden zich door de wind een weg naar de Dam. Vledder had nog voorgesteld om met de auto te gaan, maar dat vond zijn chef te ver gaan. Die tweehonderd meter konden ze wel lopen. De wind rukte aan zijn oude viltten hoedje, alsof hij dat het liefste mee wilde nemen op zijn ijzige tocht. De Cock vermoedde dat zijn vrouw daar geen bezwaar tegen zou hebben, dan kon er eindelijk een nieuwe worden gekocht. En het was natuurlijk ook een oud ding, maar hij was er nu eenmaal aan verknocht, dus hield hij het met één hand stevig tegen zijn hoofd gedrukt.

Vanaf het monument op de Dam zagen ze aan de andere kant van het Damplein het paleis staan. Oorspronkelijk gebouwd als stadhuis, net na de Tachtigjarige Oorlog, toen Amsterdam een wereldmacht was en graag wilde laten zien hoe groot de rijkdom was.

‘Het werd het achtste wereldwonder genoemd,’ wist De Cock zich te herinneren. ‘Gebouwd op... eh, hoeveel palen?’ Hij keek zijn adjudant vragend aan.

‘Ik heb geen idee.’

‘Ik dacht dat alle Amsterdamse kinderen dat op school hebben moeten leren.’

Vledder schoot in de verdediging. ‘Weet jij het dan?’

‘Ik heb niet in Amsterdam op school gezeten.’

Vledder haalde zijn schouders op en wees op de lege vlaggenmast die hoog boven het beeld van De Vrede uittorende. ‘De koning is in ieder geval niet het slachtoffer, want die is niet thuis.’

‘Laten we dan maar eens gaan kijken met wie we wel te maken hebben,’ bromde De Cock terwijl hij het plein overstak.

Voor het paleis stonden twee politieauto’s met knipperende lichten, en een rood-wit geblokt lint hield de nieuwsgierige toeschouwers op afstand. Dat waren er, ondanks de vrieskou, nog behoorlijk veel. Misschien hoopten ze een glimp op te vangen van een koninklijke hoogheid.

‘Met recht ramptoeristen,’ mopperde Vledder. Hij baande zich door de mensen een weg en dook onder het lint door. Ze liepen het gebouw binnen, passeerden de kassa, en via een stenen trap betraden ze de Burgerzaal, waar ze werden overvallen door de grootsheid van de ruimte, die met de statige marmeren galerijen en het beschilderde plafond de grandeur van de Gouden Eeuw verbeeldde. Aan het eind van de imposante zaal zetelde de Stedenmaagd, die de wereld overzag, die in de vorm van grote kaarten in de vloer van de zaal was ingelegd.

Vledder floot geïmponeerd.

‘Was je hier nog niet eerder binnen geweest?’

‘Ik word nooit uitgenodigd voor koninklijke feestjes.’

‘Toen dit nog het stadhuis was, was deze zaal gewoon de ontmoetingsplaats voor alle burgers van Amsterdam, hoor.’

‘Ongelooflijk.’

‘Volgens mij moeten we daar zijn.’

De Cock wees naar een groepje mensen dat halverwege de zaal bijeen stond en op een afstand nerveus keek naar de politiebeambten die het lichaam van een jonge man afschermden dat werd onderzocht door dokter Den Koninghe. Die was gekleed in zijn kenmerkende zwarte pak, terwijl hij, volgens de voorschriften, dezelfde witte overall zou moeten dragen als zijn forensische collega’s. Maar voorschriften waren er om

met voeten te treden. Volgens Den Koninghe dan. Hij had als compromis zijn latex handschoenen aangetrokken en om zijn schoenen zaten plastic hoezen. Maar verder ging hij niet en De Cock dacht niet dat iemand hem erop zou durven aanspreken.

‘Ga jij eens vragen of zij iets hebben gezien, dan zal ik Den Koninghe voor je afhandelen.’ Hij grijsde, omdat hij wist dat zijn jonge collega niet veel ophad met de oude dokter, die er een geheel eigen stijl op nahield en niet gediend was van al te jeugdig commentaar.

‘Doe hem vooral mijn groeten,’ zei Vledder, die naar het groepje liep.

Den Koninghe kwam moeizaam overeind en wees de fotograaf de plekken waar hij foto’s van moest maken. Toen trok hij zijn latex handschoentjes uit en liep naar De Cock. ‘Dood.’

‘Ik was er al bang voor.’

‘Een jonge man, ik zou zeggen niet veel ouder dan dertig. Dan wonen ze tegenwoordig nog thuis.’ Hij deed een poging tot een glimlach. ‘In zijn rug gestoken. Ik denk met een mes, maar dat is moeilijk te zien met al die kleren aan.’

De Cock keek naar het lichaam. De jonge man, die op zijn buik lag, was gekleed in een opvallend korenblauw donsjack waar op de rug met witte letters *Nike* stond gedrukt.

‘Na de lijkschouwing kan ik je meer vertellen over het moordwapen en wat het in het lichaam heeft aangericht.’ Hij keek om zich heen. ‘Merkwaardige plek om iemand om het leven te brengen, vind je niet?’ De Cock volgde zijn blik naar de galerijen waarin de planeten waren afgebeeld. Onbescheiden als de Amsterdammers waren, luidde ook in de zeventiende eeuw al de boodschap dat hun stad het centrum van het universum is.

Hij legde zijn hand op de schouder van de dokter. ‘Heel

merkwaardig, zo merkwaardig dat je bijna zou denken dat dat een bedoeling heeft.’

Op weg naar het groepje toeristen halverwege de Burgerzaal werd De Cock staande gehouden door een gedistingeerd ogende heer die met een onzekere blik om zich heen keek. De kleur van zijn haardos paste opvallend goed bij zijn perfect gesneden maatpak: parelgrijs.

‘Men zegt dat u hier de leiding hebt.’ Hij knipperde nerveus, alsof hij last had van droge ogen.

‘Voor zover het mijn onderzoek betreft klopt dat. En u bent?’

De man stak zijn hand uit. ‘Van Kampen, geen familie.’

De Cock trok een wenkbrauw op. ‘Pardon?’

‘Van de bouwmeester. Van Campen, met een c. Die dit gebouw heeft neergezet.’

‘Ah, zo.’

‘Ik zeg het er altijd maar bij.’

‘Verstandig.’ De Cock had de hand geschud. ‘De Cock, met ceooceekaa. Ik zeg het er ook maar even bij.’

De ogen van de man vernauwdten zich, alsof hij zich afvroeg of hij in de maling werd genomen, maar de rechercheur gaf geen krimp.

‘U had een vraag?’

‘Ja. Nou ja. Ik ben hier als vertegenwoordiger van de Stichting. Ik was hier toevallig aanwezig voor een overlegje met... Enfin, dat doet er niet toe.’

‘Welke stichting, als ik vragen mag?’

De man keek hem getroffen aan. ‘Stichting Het Koninklijk Paleis uiteraard.’

‘Uiteraard.’

‘Ik zou graag van u willen horen wat er zich hier heeft afgespeeld.’

‘Dat zal het onderzoek moeten uitwijzen.’

‘Ik begrijp van Frenk...’ hij knikte met zijn hoofd naar een beveiligder die in een hoek van de zaal op zijn telefoon stond te kijken, ‘... dat een misdaad niet uit te sluiten valt. Laat ik het zo stellen.’

‘Nogmaals, dat zal het onderzoek moeten uitwijzen.’

‘Dan reken ik zolang op uw discretie.’ Hij gaf De Cock een kort knikje, alsof voor hem het gesprek hiermee afgelopen was.

‘Hoe bedoelt u dat?’

De man keek hem aan, verbaasd dat zijn woorden nog een nadere toelichting vereisten. ‘U zult begrijpen dat een dergelijke... gebeurtenis in dit gebouw een schok teweegbrengt.’

‘Het is inderdaad vervelend voor de bezoekers.’ Hij wees op het groepje mensen dat inmiddels door Vledder werd verhoord. ‘Maar –’

Van Kampen kapte hem af. ‘Zeker ook voor deze mensen. Wij zijn blij met onze bezoekers, die dragen bij in de kosten die moeten worden gemaakt om een historisch pand als dit te onderhouden.’

De Cock zuchtte inwendig, de man sprak met veel omhaal van woorden en hij vond dat hij zijn tijd wel beter kon gebruiken.

‘Maar dit paleis is ook het huis van onze koning en zijn echtgenote.’ Zijn stem kreeg nu een plechtige klank. ‘Om nog maar te zwijgen van de vele staatshoofden en al het koninklijk bloed dat bij ons heeft gelogeerd. Die willen dit niet in de krant lezen.’ Hij zweeg en keek De Cock betekenisvol aan. ‘Begrijpen wij elkaar?’

‘Ik ben rechercheur, geen journalist.’ Hij lichtte beleefd zijn hoedje. ‘En ik ga nu weer aan het werk.’

Terwijl hij wegliep riep de man hem na. ‘Ik reken op u!’

‘Wie was dat?’ Vledder stond over zijn notitieboekje gebogen en maakte een aantekening.

‘De bobo van het huis. Bezorgd om zijn Koninklijk Paleis.’

Vledder grinnikte. ‘O ja, natuurlijk, dit is het pied-à-terre van Willem-Alexander!’

‘Een beetje respect, Dick,’ zei zijn chef glimlachend. ‘Wat hebben zij?’

Hij wees op het groepje jongeren dat tussen de andere bezoekers stond, en duidelijk tegen hun zin binnen werd gehouden.

‘Een schoolklas. Hun telefoons zijn afgepakt. Dat vinden ze natuurlijk niet zo leuk, maar sommigen hadden foto’s gemaakt van het slachtoffer en die worden nu gewist. Maar niemand heeft echt gezien wat er is gebeurd. Ineens lag er een man op de grond en pas daarna ontstond de commotie.’

‘Weten zij wat er is gebeurd?’

‘Nee. Iedereen denkt aan een hartaanval of zoiets.’

‘Mooi, houden zo. Laten we die Frenk maar eens aan de tand voelen.’ Hij wees op de bewaker, die met een bezorgde blik was komen aanlopen. ‘Misschien kan hij ons meer vertellen.’

De bewaker keek met een half oog naar de scholieren, die ondanks de vermaningen van hun docent bezig waren elkaar onderuit te halen. ‘Dit kan zo niet langer,’ bromde hij.

‘Als mijn collega ze gesproken heeft kunnen ze weer naar buiten.’

‘Straks breken ze de boel hier af.’

‘Dat zal wel meevallen. Kunt u mij vertellen wat er is gebeurd?’

De man spreidde zijn handen. ‘Ik stond hier, waar ik altijd sta, toen Tessa me riep.’

‘Tessa?’

‘Tessa de Schoenmaeker, de gids die deze groep begeleidde. Ze zei: “Frenkie, je moet komen.” Ze klonk nerveus en toen ik die man op de grond zag liggen begreep ik dat wel. Z’n hart, dacht ik eerst. Maar ja, toen we de groep hadden weggevoerd zodat ik het lichaam kon onderzoeken, ja... toen zag ik dus dat bloed.’

‘Waar?’

‘Zo ongeveer bij zijn middenrif vormde er zich een plasje. Dus dat kon niet van zijn hoofd zijn geweest, vanwege de val of zo. Toen heb ik naar kantoor gebeld en die hebben uiteindelijk de politie erbij gehaald.’

‘U hebt niet gezien wat er is gebeurd?’

‘Nee, helaas.’

‘Hebt u kort nadat het gebeurde iemand weg zien lopen?’

Er vormde zich een rimpel boven zijn neus, ten teken dat hij diep nadacht. ‘Nee. Toen ik opkeek lag die man al op de grond.’

‘Opkeek? Waaruit opkeek?’

‘Ja, sorry, maar ik zat op mijn telefoon. Vanwege het koude weer zijn er veel zieken, dus is het rooster weer eens omgegooid, en of ik dan op zondag kan, nou, nee dus, want dan heb ik mijn kinderen. Maar goed –’

De Cock stak zijn hand op, dit was niet de informatie waar hij op zat te wachten. ‘U hebt dus niemand naar buiten zien gaan?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Misschien de collega’s van de kassa.’

‘En die gids...?’

‘Tessa.’

‘Waar is zij nu?’

‘Die was natuurlijk in shock, die heb ik naar de martelkamer gestuurd.’

‘Pardon?’

De bewaker lachte goedmoedig. ‘Dat is onze kantine. Die werd vroeger gebruikt om de waarheid boven tafel te krijgen, begrijpt u wel.’

‘Kunt u ons daarheen brengen?’

De bewaker keek om zich heen. ‘Dan moet ik even een collega oproepen om de zaak hier in de gaten te houden.’

Ze liepen door het gangenstelsel van het paleis, dat niet voor het publiek toegankelijk was, en passeerden een aantal donkere, betraliede ruimtes.

‘Dit waren vroeger de cellen,’ vertelde de bewaker. ‘Maar toen het broertje van Napoleon hier kwam te wonen heeft hij er zijn wijnkelder van gemaakt.’ Hij wees op de dikke, ijzerbeslagen deuren waarop *Vins Blancs* te lezen stond en *Vins Bordeaux*.

Vledder knikte goedkeurend. ‘Dat zou ook wel iets voor de Warmoesstraat zijn.’

‘Die zou er in ieder geval van opknappen,’ voegde De Cock er goedkeurend aan toe.

‘Hier is het.’

De bewaker opende de deur van de voormalige martelkamer, die nog maar weinig weg had van de gevreesde ruimte waar in vroeger tijd met tangen en duimschroeven de waarheid uit de beklagden werd getrokken. Bij de koffieautomaat stond een jonge vrouw, die zenuwachtig opkeek toen de mannen binnenkwamen.

De Cock liep op haar af. ‘Mevrouw De Schoenmaeker?’

Ze zag er geschokt uit. Het halflange donkerblonde haar viel langs haar bleke gezicht, waarin haar ogen dof voor zich uit starden. ‘Tessa, zegt u maar Tessa. Hoe is het met hem? Was het zijn hart? Redt hij het?’

De Cock toverde een vaderlijke glimlach tevoorschijn en keek de jonge vrouw geruststellend aan. ‘Dat is wat wij nu onderzoeken. Kunt u ons misschien iets meer vertellen over wat er is voorgevallen?’

‘Nou nee.’

‘U stond voor de groep.’

‘Ja, ik was bezig met mijn verhaal. Ik geef hier rondleidingen.’

‘Maar u hebt niet gezien dat het slachtoffer onderuitging?’

‘Nee.’ Ze sperde haar ogen open, alsof ze zich realiseerde dat ze tekortgeschoten was. ‘Hij droeg een opvallende jas, dat weet ik wel, blauw. Heel blauw. Maar nee... ik zat midden in mijn verhaal en ineens hoor ik een gil van een van die meisjes.’ Haar ogen zochten hulp bij de bewaker. ‘En toen gingen ze uit elkaar en lag de man op de grond. Ik heb de groep meteen weggevoerd en Frenkie erbij geroepen.’ De beveiligers knikte instemmend. ‘Die heeft toen gebeld.’

Ze wrong nerveus haar handen en keek in lichte wanhoop naar De Cock, die besloot de vrouw verder te ontzien.

‘Dit is voorlopig wel genoeg.’ Hij gaf haar zijn kaartje. ‘Ik begrijp dat dit een schok voor u moet zijn.’

‘Ik heb zoiets nog niet eerder meegemaakt.’

‘Als u nog iets te binnen schiet, kunt u mij altijd bellen.’

Toen De Cock even later met Vledder op weg was naar de uitgang richtte hij zich nog een keer tot de bewaker. ‘Niets hiervan mag naar buiten, Frenk. Dienstgeheim, zeg maar.’

De man keek met een nietszeggende blik naar de oude speurder, die intimiderend terugkeek.

‘Als hier iets van naar buiten komt, dan weet ik je te vinden.’

De bewaker schonk hem een minachtende blik en slofte weer terug naar de zaal.

Vledder trok grinnikend zijn handschoenen aan. ‘Waarom wilde je die arme man zo laten schrikken?’

De Cock wikkelde met een serieuze blik zijn wollen shawl om zijn nek. ‘Dit is niet zomaar een moord, Dick. Hier komt een heleboel herrie van, koninklijke herrie, geloof mij maar.’

2

De herrie diende zich al aan toen De Cock het politiebureau weer betrad.

‘Of je meteen door wil lopen naar Buitendam.’ Els Peeters keek hem over haar halve brillette aan. ‘En dat is geen vriendelijk verzoek.’

Hij stak een hand op en begon met een zwaar gemoed aan de klim naar boven.

Commissaris Buitendam stond achter zijn bureau en had zijn armen over elkaar geslagen. ‘Hoever staat het?’

De Cock stond in de deuropening en voelde zich enigszins overvallen door de vraag. Hij stapte de kamer in en sloot de deur achter zich. ‘Waarmee?’

‘Vooruit, De Cock, hou je niet van de domme. Die dode man in het paleis.’

De Cock sloot zorgvuldig de deur en deed een stap de kamer in. ‘Ik heb kunnen constateren dat er op de vloer van de Burgerzaal van het Paleis op de Dam een man lag die, naar alle waarschijnlijkheid, door messteken om het leven is gekomen. Er stonden nog zo’n vijftien andere bezoekers om hem heen, maar niemand heeft gezien wat er precies is gebeurd.’ In zijn stem was de groeiende ergernis duidelijk hoorbaar. ‘Wat de reden is van deze moord en wie de dader is heb ik in

de afgelopen twee uur,' hij legde de nadruk op het woordje 'twee,' 'nog niet kunnen achterhalen. Sorry!'

Hij draaide zich resoluut om.

'De Cock...'. De stem van de commissaris klonk toegeeflijk. 'We zitten met een preciaire zaak. Ik had net de officier aan de lijn.' Buitendam had het over de ambtenaar die namens het Openbaar Ministerie in feite de leiding had over het onderzoek. 'Die had al een telefoontje gekregen uit Den Haag. Men wil stap voor stap op de hoogte worden gehouden.'

De Cock zuchtte en de commissaris voelde met hem mee. 'De officier wil je spreken om de lijnen in deze zaak uit te zetten. Nu.'

De Cock knikte en opende de deur.

'O, en laat de nieuwe collega er nog maar even buiten.'

De Cock draaide zich weer om. 'Ja! Over die nieuwe collega gesproken -'

'Erui, De Cock, erui.'

Toen hij de grote researchkamer binnenkwam was zijn humeur tot onder het nulpunt gezakt en kon het zich meten met de temperatuur buiten. Hij slingerde zijn hoedje richting de kapstok en liet het op de grond liggen toen hij had gemist. Hij stampte door naar zijn bureau. Vledder en Keizer keken elkaar aan en hielden hun mond.

'Ik mag zo naar de officier,' begon De Cock. 'Die wil mij graag vertellen hoe ik mijn werk moet gaan doen. Hebben we al iets meer over het slachtoffer?'

'Ik kreeg net een mailtje binnen,' antwoordde Keizer. 'Ze hebben op het lichaam naast een paar sleutels een portefeuille met vijfendertig euro inhoud, een rijbewijs alsmede een paspoort aangetroffen, op naam van Pierre George Hugo

van Coevorden Huys.’

‘Toe maar!’ viel Vledder hem bij.

‘Jonkheer.’

De Cock keek op. ‘Jonkheer?’

‘Dat staat hier.’

‘Een jonkheer in het paleis...’ Vledder grijsde, ‘dat klopt ergens wel.’

‘Je zou het zeggen, ja... maar dat maakt de zaak er niet beter op.’ De Cock staaarde even in gedachten uit het raam en nam toen een besluit. ‘Ik kan nu maar beter meteen naar de officier gaan, dan hebben we dat gehad. Proberen jullie meer te weten te komen van die jonkheer. En Dick, ik zag in de gang bij de kassa een camera hangen. Ik wil dat de beelden van vandaag worden bekeken en dan vooral die van direct na de moord.’ Hij liep naar de deur en raapte onderweg zijn hoedje op. ‘O, en Buitendam heeft liever niet dat de nieuwe collega betrokken wordt in deze zaak.’

‘In welke zaak?’ klonk een vrouwenstem.

De Cock keek over zijn schouder en zag Lotty in de deur-opening staan. ‘Lotty!’

Ze had als stagiaire een aantal weken bij de recherche aan de Warmoesstraat meegedraaid en hij was erg op haar gesteld geraakt.

‘Waarom hebben wij de eer te danken?’ Maar met de vraag kwam ook het antwoord. ‘Jij bent toch niet...’

‘Jullie nieuwe collega!’ Ze lachte haar witte tanden bloot en salueerde schertsend. ‘Ik ben afgelopen najaar afgestudeerd en heb toen het verzoek ingediend om een aanstelling aan de Warmoesstraat. Dat heeft een paar maanden op zich laten wachten, maar tada! Hier ben ik.’

‘Dat had je me weleens mogen vertellen.’

‘De kans dat ik bij een ander bureau zou worden gedeta-

cheerd was aanmerkelijk groter. Die teleurstelling wilde ik je besparen.'

Het was die ontwapenende zelfverzekerdheid waar de grijze rechercheur een zwak voor had.

'Maar uiteindelijk is het me toch gelukt.' De Cock was ervan overtuigd dat alles haar zou lukken als ze er haar zinnen op had gezet.

'Ik ben van plan een goeie rechercheur te worden, en dat kan alleen maar onder leiding van de allerbeste.'

Hij lachte wat ongemakkelijk. 'Welkom dan maar. Je weet hoe het hier werkt, dus...'

'Ik zoek een bureau en installeer me wel. Je zult geen last van me hebben.'

'Nou, wij zijn hier blij mee,' sprak Vledder genereus namens de hele afdeling. 'Heb je je schaatsen bij je?'

Lotty wilde hem antwoorden, maar De Cock was haar voor. 'Berg die schaatsen maar weer op. We hebben werk te doen.'

De Cock had zich tien minuten zitten verbijten op het bankje naast de deur en had net het besluit genomen om maar weer op te stappen toen de deur openging en hij het teken kreeg dat hij kon binnenkomen.

Hij had zich willen inhouden, maar het was sterker dan hijzelf. 'Is het nu echt de bedoeling dat ik hier elk uur langskom om verantwoording af te leggen over mijn daden?'

'Doe rustig, ouwe brombeer, en ga zitten.'

De officier van justitie, meester Marlous Dragstra, was een elegante vrouw van middelbare leeftijd die op een dag besloten had haar haar niet meer te verven en de natuur haar werk te laten doen. Het halflange grijze haar oogde gedistinctieerd en paste wonderwel bij haar functie, die ze uitoefende

met een rust die bewondering afdwong. Ook bij De Cock, die tijdens zijn loopbaan vaker met haar te maken had gehad.

‘Sorry, Marlous, het zat me hoog. Ik ben nog maar net met het onderzoek begonnen.’

‘De dode man in het paleis.’

‘Ik had gewild dat de zaak op het bordje van iemand anders terecht was gekomen,’ verzuchtte hij.

‘Ik ben blij dat hij op jouw bordje ligt.’

De Cock keek haar verbaasd aan.

‘Ja, en ik weet dat je zo je eigen manier van werken hebt en daar zijn wij ook niet altijd even blij mee, ik zeg het je eerlijk, maar in deze zaak maak ik graag gebruik van jouw expertise.’

‘Maar welke zaak is dit dan? Weet jij meer dan ik?’

‘Ik denk het niet. Maar een moord in het huis van de koning, wat er ook is gebeurd en wie het slachtoffer ook is, laat alle alarmbellen afgaan in Den Haag.’

De Cock zuchtte. ‘Den Haag...’

‘Ik had de minister al aan de lijn. En die heeft ongetwijfeld een telefoontje gekregen van iemand die nog hogergeplaatst is. Misschien wel de allerhoogste.’

De Cock probeerde zich dat laatste voor te stellen en schoot in de lach.

‘Wat?’

‘Niets, ik zag ineens voor me hoe de koning de telefoon opneemt om te vragen wat er nu toch weer in dat Amsterdam is gebeurd!’

Marlous Dragstra stond zich een kleine glimlach toe. ‘Ik ben blij dat jij er nog de humor van in kunt zien. Het is zaak deze moord snel en discreet op te lossen. Dit luistert publicitair nauw. Erg nauw. Niemand wil hiermee in de media ko-

men, omdat het de vorst in verlegenheid zou kunnen brengen. En dat moet ten koste van alles vermeden worden. Begrijpen wij elkaar?’

‘Uiteraard.’

‘Ik ken je, Jurre, en ik ken jouw manier van werken, waar ik op zich bewondering voor heb. Ik heb het volste vertrouwen in je, maar toch wil ik minutieus op de hoogte gehouden worden. Ook ik heb elke dag verantwoording af te leggen. We moeten de pers op afstand zien te houden, maar mochten er toch vragen vanuit de media komen, dan gaat het hier om een bezoeker die onwel is geworden en is afgevoerd naar het ziekenhuis. Verder geen mededelingen, in verband met de privacy van de man. Duidelijk?’

De Cock stond op en knikte.

Ook de officier stond op. ‘Weten we al iets meer over het slachtoffer?’

‘Nog niet. Behalve een opmerkelijk detail.’

‘En dat is?’

‘Het slachtoffer was een jonkheer.’ Hij zag dat haar ogen zich vernauwden. ‘We hebben een dode van adel!’

‘Er hangen beveiligingscamera’s in het paleis, maar volgens de beveiliging zijn die voornamelijk bedoeld voor als het gebouw voor het publiek gesloten is.’

‘Geldt dat ook voor vandaag?’ De Cock zat op het puntje van zijn bureau. Hij had net verslag gedaan van zijn bezoek aan de officier.

‘Het wordt nog gecheckt.’

‘En de jonkheer?’

‘Ik heb een laatste adres gevonden waar hij ingeschreven heeft gestaan, maar officieel staat het huis op naam van ene mevrouw Renès, E.M. Renès.’

‘Eline?’ Vanaf haar nieuwe bureau keek Lotty Keizer vragend aan.

‘Geen idee. Ken jij die vrouw?’

‘Als het Eline is wel.’

‘Ken je het slachtoffer dan ook?’ Keizer keek op zijn papier. ‘Pierre George Hugo van Coevorden Huys?’

Lotty haalde haar schouders op. ‘Geen idee. Ik ken Eline van de middelbare school. Maar ik heb haar al heel lang niet meer gezien of gesproken.’

‘En het is de vraag of zij dezelfde is als die E.M.’

De Cock maakte zich los van zijn bureau. ‘Laten we dat dan maar eens gaan onderzoeken.’

Lotty stond al op, maar De Cock hield haar tegen.

‘Probeer jij wat meer van die E.M. Renès te weten te komen. Kom mee, Dick.’

Mevrouw Renès bewoonde een portiekwoning aan de Parnassusweg tegenover het Olympiaplein en bleek een opgeruimde jonge vrouw te zijn. Ze had kort zwart haar, dat als een kapje over haar hoofd zat, en grote, sprekende ogen. Haar lippen waren vuurrood gestift en in haar oren hingen grote gouden ringen.

Ze nodigde de twee rechercheurs snel binnen en sloot de voordeur. ‘Het is teringkoud daar buiten.’

De voormalige kamer en suite was doorgebroken, de schuifdeur en de kasten die de ruimte in tweeën hadden gedeeld waren gesloopt, waardoor de woonkamer zich over de hele lengte van de etage uitstrekte.

De Cock en Vledder namen plaats op een grote, zwarte bank en de vrouw liet zich in een zitzak daartegenover zakken.

‘Wat heeft die lul nu weer uitgevroten?’

De Cock verbaasde zich over het opmerkelijke taalgebruik van de jonge vrouw, maar hij zag dat Vledder er wel om kon lachen.

‘Over wie hebben wij het hier, als ik vragen mag?’

‘Ik neem aan dat u voor Hugo komt.’

Ze hadden zich bij de deur kenbaar gemaakt als recherche Amsterdam, maar nog niets gezegd over de reden van hun komst.

‘Hugo van Coevorden Huys,’ begon De Cock aarzelend.

‘Laat dat Huys maar weg, dat gebruikt hij niet. Hij was er ook nauwelijks!’ Ze liet een korte lach horen.

‘Maar hij woont hier?’

‘Woonde.’ Ze sprong overeind uit de zitzak, wat op zich een knappe prestatie was, en schonk zich een glas water in. ‘Iemand water?’

‘Nee, dank u. Mevrouw Renès –’

‘Zeg in godsnaam Eline, ik ben geen tachtig.’ Ze dronk het glas in één teug leeg en liet zich weer in de zitzak vallen. Een springerig type, constateerde De Cock.

‘Eline... Hugo van Coevorden is overleden. Het spijt me dat ik je dat zo onverbloemd moet meedelen, maar... het is helaas niet anders.’

Ze keek hem vragend aan, alsof de boodschap niet tot haar doordrong.

‘We hebben hem levenloos aangetroffen in... in de binnenstad.’ Hij moest zijn woorden zorgvuldig kiezen om niet al te veel prijs te geven over de omstandigheden waaronder Van Coevorden de dood had gevonden.

‘De lul,’ sprak ze zacht voor zich uit.

De Cock fronste zijn wenkbrauwen. ‘Wij begrepen dat hij hier woonde.’

‘Ongelooflijk.’

‘Had u een relatie met Van Coevorden?’

‘Bizar.’

‘Mevrouw Renès. Eline...’

Ze sprong weer overeind uit de zitzak en schonk zich nog een glas water in. ‘Waarom is hij doodgegaan?’

‘Dat wordt op dit moment nog onderzocht.’

Ze draaide zich om en keek hem scherp aan. ‘Waarom is er politie bij gehaald? Waarom zit de recherche bij mij op de bank?’

De Cock kuchte. ‘Dat is niet ongebruikelijk in... in dit soort zaken.’

‘Wat voor zaken?’

‘Als mensen dood worden aangetroffen en...’ Ineens had hij genoeg van de woordspelletjes. Hij kwam overeind en stelde zich tegenover Eline op. Zij was een stuk kleiner dan hij, maar ze was kennelijk niet van plan om zich te laten intimideren.

‘Nou?’

‘Zijn dood wordt onderzocht. Wanneer wij meer weten over de omstandigheden waaronder hij is komen te overlijden ben jij de eerste die het te horen krijgt. Geloof me.’

‘Daar heb ik dus alleen uw woord maar voor,’ sprak ze dwars.

‘Was hij je vriend?’

Ze zweeg en keek hem onverzettelijk aan. Toen verzachtten haar trekken en besloot ze blijkbaar om mee te werken. ‘Was, ja, was. En voor de rest was hij de grootste loser die ik ooit heb meegemaakt!’

De volgende boeken van Baantjer zijn bij De Fontein verschenen:

- 1 De Cock en een strop voor Bobby
- 2 De Cock en de wurger op zondag
- 3 De Cock en het lijk in de kerstnacht
- 4 De Cock en de moord op Anna Bentveld
- 5 De Cock en het sombere naakt
- 6 De Cock en de dode harlekijn
- 7 De Cock en de treurende kater
- 8 De Cock en de ontgoochelde dode
- 9 De Cock en de zorgvuldige moordenaar
- 10 De Cock en de romance in moord
- 11 De Cock en de stervende wandelaar
- 12 De Cock en het lijk aan de kerkmuur
- 13 De Cock en de dansende dood
- 14 De Cock en de naakte juffer
- 15 De Cock en de broeders van de zachte dood
- 16 De Cock en het dodelijk akkoord
- 17 De Cock en de moord in seance
- 18 De Cock en de moord in extase
- 19 De Cock en de smekende dood
- 20 De Cock en de ganzen van de dood
- 21 De Cock en de moord op melodie
- 22 De Cock en de dood van een clown
- 23 De Cock en een variant op moord
- 24 De Cock en moord op termijn
- 25 De Cock en moord op de Bloedberg
- 26 De Cock en de dode minnaars
- 27 De Cock en het masker van de dood
- 28 De Cock en het lijk op retour
- 29 De Cock en moord in brons
- 30 De Cock en een dodelijke dreiging
- 31 De Cock en moord eerste klasse
- 32 De Cock en de bloedwraak
- 33 De Cock en moord à la carte
- 34 De Cock en moord in beeld
- 35 De Cock en danse macabre
- 36 De Cock en een duivels komplot
- 37 De Cock en de ontluisterende dood
- 38 De Cock en het duel in de nacht
- 39 De Cock en de dood van een profeet
- 40 De Cock en kogels voor een bruid
- 41 De Cock en de dode meesters
- 42 De Cock en de sluimerende dood
- 43 De Cock en 't wassend kwaad
- 44 De Cock en het roodzijdend nachthemd
- 45 De Cock en moord bij maanlicht
- 46 De Cock en de geur van rottend hout
- 47 De Cock en een dodelijk rendez-vous
- 48 De Cock en tranen aan de Leie
- 49 De Cock en het lijk op drift
- 50 De Cock en de onsterfelijke dood
- 51 De Cock en de dood in antiek
- 52 De Cock en een deal met de duivel
- 53 De Cock en dood door hamerslag
- 54 De Cock en de dwaze maagden
- 55 De Cock en de dode tempeliers
- 56 De Cock en de blijde Bacchus
- 57 De Cock en moord op bestelling
- 58 De Cock en de dood van de Helende Meesters
- 59 De Cock en moord in reclame
- 60 De Cock en geen excuus voor moord
- 61 De Cock en de gebrandmerkte doden
- 62 De Cock en een veld papavers
- 63 De Cock en de broeders van de haat
- 64 De Cock en de dood van een kunstenaar
- 65 De Cock en de dartele weduwe
- 66 De Cock en moord in triplo
- 67 De Cock en een recept voor moord
- 68 De Cock en de wortel van het kwaad
- 69 De Cock en moord in de hondsdagen
- 70 De Cock en de dood in gebed
- 71 De Cock en de onzichtbare moordenaar
- 72 De Cock en de moord in het circus
- 73 De Cock en de dood van een engel
- 74 De Cock en de rituele moord
- 75 De Cock en het lijk aan de Amstel
- 76 De Cock en de dode diva
- 77 De Cock en de vermoorde onschuld
- 78 De Cock en het dodelijk doel
- 79 De Cock en de zoete wraak
- 80 De Cock en de moord op maat
- 81 De Cock en een duivels dilemma
- 82 De Cock en de naakte waarheid
- 83 De Cock en de dood van een kerkrat
- 84 De Cock en de zwarte weduwe
- 85 De Cock en de levende dode
- 86 De Cock en kermis in de hel
- 87 De Cock en de schaduw van de dood
- 88 De Cock en de schim uit het verleden
- 89 De Cock en de eenzame dood
- 90 De Cock en moord op stand

Eerste druk januari 2022

Copyright © 2021 Peter Römer

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp Baqup & De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Bart Hendrix

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Leerdam

ISBN 978 90 261 5228 3

ISBN e-book 978 90 261 5233 7

ISBN luisterboek 978 90 261 5234 4

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.